

Kommentarer fra Krisesenteret i Nord-Trøndelag angående utredning og rapport fra Ellen Samuelsen.

Innledning:

Krisesenteret i Nord-Trøndelag har vært i døgkontinuerlig drift i 30 år og med innføring av ny lov 01.01.10 og overføring fra øremerket tilskudd til rammefinansiering fra 2011 har kommunene fått ansvar for å gi et godt og helhetlig krisesentertilbud til sine innbyggere.

Krisesenteret synes Ellen Samuelsen har gjort et grundig arbeid og levert en oversiktlig og nyttig rapport men ønsker å komme med følgende kommentarer og innspill til rapporten:

Generelle kommentarer:

Alle kommunene i Nord-Trøndelag har bestemt seg for å samarbeide om å eie og drive ett krisesenter. Dette mener Krisesenteret i Nord-Trøndelag er en god og fornuftig løsning. I 2012 har også Selbu og Tydal kommune inngått avtale med Krisesenteret i Nord-Trøndelag om krisesenterdrift og bidrar med driftsmidler. De har signalisert et ønske om et videre samarbeid med Nord-Trøndelag.

Det er svært positivt at rapporten sier at det må oppnevnes en fast kontaktperson for krisesenteret i kommunene. Dette vil gjøre arbeidet enklere, øke forståelsen for problematikken i kommunene og sikre samordning av tjenester (jfr §4 i krisesenterlova). Dette er særlig viktig i forhold til reetablering og oppfølging etter opphold på krisesenter.

Krisesenteret mener også det er hensiktsmessig at det tas kontakt med Krisesenteret i Trondheim i forhold til døgntilbud for menn. Et krisesenter for kvinner i Nord-Trøndelag vil kunne ta imot telefonhenvendelser fra menn og lose dem videre i hjelpeapparatet eller til et døgntilbud i Trondheim.

Forholdet mellom offentlig ansatte og frivillige i krisesenteret bør som rapporten konkluderer, følge samme mønster som i annen offentlig virksomhet: ”Fast ansatte dekker basisbehovene, frivilligheten tilbyr å bistå med tilleggsoppgaver og kulturtilbud.”

3. Faglig innhold og tilbud

Krisesenteret skal være et lavterskeltilbud og det bør være lite institusjonspreget bygningsmessig og i måten brukere blir møtt på. Man bør unngå venterom og ventetid og man må kunne oppsøke tilbudet uten at det er synlig for alle hva man skal. Krisesenteret bør av samme grunn ikke ligge i umiddelbar nærhet av andre offentlige kontor eller tjenestetilbud. Anonymitet er særlig viktig for denne brukergruppen. Det vil oppleves belastende å møte kjente når man henvender seg til et slikt tilbud og ber om hjelp.

Krisesenteret mener det er nødvendig at telefontilbudet, dagtilbudet og døgntilbudet til kvinner er lokalisert ett sted – på krisesenteret. Dette for å sikre at alle deler av tilbudet er av en god faglig kvalitet og for å ikke skape forvirring i befolkningen om hvor man skal henvende seg.

Ansatte må ha nødvendig kompetanse, treårig sosialfaglig utdanning på profesjonsnivå for leder og barnefaglig ansvarlig må være et absolutt krav. Andre ansatte bør også ha utdanning innen helse- og sosial eller pedagogisk felt.

Krisesenteret ønsker å understreke at den kompetansen personer som i dag er ansatt på krisesenteret innehar, er særlig viktig for kommunene å ta vare på når et nytt senter ev skal etableres. De innehar både formell kompetanse og bred erfaring i å jobbe innenfor dette spesielle feltet. Dette er en ressurs som av hensyn til brukerne og kvaliteten i tilbudet bør videreføres inn i et nytt tilbud. På samme måte sitter Krisesenteret med godt innarbeidede systemer for arbeidet som gjøres, det er utarbeidet skjema, rutiner, informasjonsmateriell og brosjyrer til både brukere og samfunnet for øvrig som bør bygges videre på.

Krisesenteret ser det som svært uheldig for brukerne av tilbudet dersom kommunene starter opp et nytt krisesenter uten å ta i bruk de menneskelige og materielle ressursene som allerede finnes. Krisesenterarbeid og arbeid med mennesker som er utsatt for vold eller trusler om vold i nære relasjoner er et spesielt sårbart felt å arbeide innenfor og det vil være gunstig å benytte medarbeidere som allerede er ansatt på krisesenteret i dag inn i det videre tilbudet. Disse vil ta med seg innarbeidet erfaring, kompetanse, rutine og egnethet, de kjenner lovverket godt og de kan gå rett inn i jobben uten opplæring. Slik får man til en overlapping og en glidende overgang fra et privatdrevet tilbud og til et kvalitetsmessig godt tilbud i offentlig regi uten unødvendige økonomiske konsekvenser.

Ansatte på dagens krisesenteret er bosatt i Verdal og Levanger kommune så en krisesenterlokalisering i denne delen av fylket vil lettere kunne sikre at kommunene kan gjøre nytte av kompetansen og erfaringen disse personene innehar.

6. Krav til bygninger og beliggenhet

Krisesenteret mener at dagens beliggenhet i et sentrumsnært boligområde er god. Anonymiteten kan ivaretas samtidig som det er en trygghet i å ha et godt forhold til naboer og nærmiljø.

Beliggenheten er også svært god i forhold til samarbeid med annet hjelpeapparat, særlig politi, Sykehuset Levanger inkludert Overgrepsmottaket og Senter mot incest på Levanger. Det er viktig med kort avstand mellom krisesenteret og disse funksjonene for at brukeren skal få rett oppfølging til rett tid. Dette handler om bistand fra politiet, legehjelp, undersøkelser, røngten, dokumentasjon, sporsikring og videre oppfølging. Overgrepsmottaket og ansatte på sykehuset gjør et svært godt kvalitativt arbeid på dette feltet og dette kommer krisesenterets brukere til gode. Fysisk nærhet mellom funksjonen bidrar også til at man har et tettere faglig samarbeid angående tema vold og overgrep og at man kan samarbeide om informasjon ut til annet hjelpeapparat og befolkningen forøvrig.

Fra sentrale myndigheter jobbes det også med å etablere mottak for personer utsatt for vold i nære relasjoner i tilknytning til sykehusene. Dette er en akuttmottakfunksjon der lege og helsepersonell undersøker, tar prøver og sikrer spor/bevis. Et slikt mottak vil ha behov for nærhet til et krisesenter som kan tilby overnatting og videre oppfølging. Fylkeslege Marit Dypdal Kverkild er tydelig på at et slikt mottak i Nord-Trøndelag skal lokaliseres på sykehuset Levanger.

Fylkeslegen har i samtale med oss også understreket betydningen av å opprettholde den gode kvaliteten som allerede er i tilbudene og at en geografisk nærhet mellom disse hjelpetiltakene sterkt vil bidra til å sikre dette.

Krisesenteret ønsker på bakgrunn av dette at krisesenterdriften fortsatt skal være lokalisert i Verdal kommune. Det er innarbeidet i befolkningen i Nord-Trøndelag at krisesenteret er på Verdal. De som har behov for hjelp vil ikke være i tvil om hvor senteret er. Samtidig er både kommunen og innbyggerne fortrolige med virksomheten. Det er over tid bygd opp et godt og velfungerende samarbeid med nærmiljø, naboer, hjelpeinstanser, skole, barnehage, aktivitetstilbud, frivillige aktører, politi, helsevesen, psykiatrisk sykepleier osv. Dette bør tas vare på.

Ser man på statistikken kommer flertallet av brukerne gjennom årene fra kommunene på Innherred pluss fra sørdelen av fylket.

Samarbeidet med Verdal kommune fungerer også bra, det er i følge Kristin Bratseth, kommunalsjef i Verdal kommune, uproblematisk at krisesenteret er lokalisert i Verdal kommune også i fremtiden. Etter hennes oppfatning er det lite eller ingenting ekstra arbeid som følger med det å ha krisesenteret i Verdal kommune. Det er ikke unormalt mange brukere fra Verdal

KRISESENTERET I NORD-TRØNDELAG

Deres ref.:
Våres ref.

Arkiv:

Dato: 8.5.12

kommune på krisesenteret og det er heller ikke slik at brukere velger å bosette seg i Verdal kommune etter oppholdet.

En flytting av krisesenteret til annen kommune vil innebære et brudd i det gode samarbeidet som er etablert og man vil måtte begynne forfra overfor kommunen og øvrig hjelpeapparat. En flytting vil også innebære en høy risiko for eksponering og omtale av adresse og beliggenhet i media, innsigelser fra naboer osv. Dette er svært uheldig og vil kunne føre til at potensielle brukere ikke kontakter krisesenteret.

Det er ikke tvil om at det er til brukernes beste at krisesenteret kan beholde sin lokalisering i Verdal kommune og i nærhet til der det er i dag. Dette vil også innebære at kompetanse og personell, rutiner og systemer lettere kan videreføres og utnyttes, noe som også vil være gunstig økonomisk. Det må med andre ord sterke argumenter til for å forsvare en flytting fra Verdal kommune.

Samuelson sier også i rapporten at beliggenheten med fordel kan være Verdal kommune fordi ”kommunen og innbyggerne der er fortrolige med virksomheten”.

I politiets sikkerhetsanalyse foretatt våren 2012 (tatt inn i rapporten) konkluderes det med at ”dagens krisesenter ligger i et område i vårt politidistrikt som er hensiktsmessig sett i forhold til polititressurs”

I forhold til bygningen og eksisterende tomt ønsker Krisesenteret å formidle at man er positiv til å gjøre de forbedringer og utbygginger som er ønskelige og nødvendige. Dette gjelder i forhold til sikring av tomt og hus som politiet har kommentarer på og i forhold til økning av kapasitet på antall rom, personalrom, kontor osv. Man har også økonomisk midler til å sette i gang noen av disse tiltakene umiddelbart. I forhold til universell utforming vil det måtte undersøkes videre hva som er nødvendig å gjøre og hva som er mulig å få til i eksisterende bygg. Man må undersøke videre overfor Verdal kommune i forhold til ev omregulering eller søknad om dispensasjon. Et ”nytt” krisesenter i et større og mer hensiktsmessig bygg i Verdal kommune vil også kunne bli et godt alternativ. Her vil sannsynligvis økonomiske midler fra dagens krisesenter kunne bli benyttet.

I forhold til kapasitet har vi i dag 4 soverom, det er etter vårt syn ganske i tråd med dagens pågang, det har kun skjedd ved to- tre tilfeller i løpet av 30 år at det har vært overfullt. Imidlertid ville det ideelle vært å utvide senteret med ett til to familierom, eget lekerom, eget samtalerom, et kontor til pluss personalrom.

Et krisesenter bør ikke fremstå som institusjonspreget, både brukere og ansatte setter stor pris på at det er en hjemlig atmosfære. Dette er også i tråd med krav om lavterskel.

7.Økonomi

I rapporten vises det til at dagens krisesenter i sitt budsjett forslag for 2011 har et tilskuddsbehov på kr 41 pr innbygger i fylket, noe som utgjør 5.3 mill. (130 000 innbyggere). Dette beløpet er ikke riktig. Da utredningen, fase 1 ble lagt fram i juni 2010 kommenterte krisesenteret denne feilen, kommentaren ble vedlagt utredningen, men er åpenbart ikke blitt rettet opp i alle ledd ennå.

Riktige tall er et budsjettforslag på 4.7 mill, noe som tilsvarer kr 37,- pr innbygger.

Konklusjon

Krisesenteret synes rapporten peker på en del helt sentrale momenter for å sikre et framtidig godt krisesentertilbud til innbyggere i Nord-Trøndelag. Dagens krisesenter ønsker at kompetanse, erfaring, menneskelige (ansatte) og materielle ressurser skal tas med inn i et framtidig krisesenter eid og drevet av kommunene. Dette krisesenteret bør fortsatt ligge i kort avstand til sykehuset Levanger og Overgrepsmottaket der, gjerne i Verdal kommune for å unngå de ulempene som vil følge med en flytting og en nyetablering i annen kommune. En videreføring av menneskelige og materielle ressurser vil etter vår oppfatning være økonomisk gunstig for kommunene. Et krisesenter kan vanskelig sammenlignes fullt ut med andre tiltak kommunene har ansvar for, derfor blir det viktig å bygge på eksisterende kunnskap og erfaring.

Daglig ledere
Krisesenteret i Nord-Trøndelag
Inger Lise Svendgård og Unni Selnes

Styreleder
Idrun Schult-Jessen